

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 237/2012-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti Z. T., L., zastúpeného spoločnosťou K., advokátska kancelária, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. J. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 150/1997, neskôr vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2010, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Z. T. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 150/1997, neskôr vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2010, p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 150/1997, neskôr vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2010, konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Z. T. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 300 € (slovom tritisícristo eur), ktoré je Okresný súd Liptovský Mikuláš p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Liptovský Mikuláš je p o v i n n ý uhradiť Z. T. trovy právneho zastúpenia v sume 323,40 € (slovom tristodvadsaťtri eur a štyridsať centov) na účet jeho právneho zástupcu spoločnosti K., advokátska kancelária, s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2012 doručená s'ťažnosť Z. T., L. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou K., advokátska kancelária, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 150/1997, neskôr vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2010.

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 C 150/1997, neskôr vedené pod sp. zn. 10 C 123/2010, začalo 30. septembra 1997, keď bola s'ťažovateľom ako žalobcom podaná žaloba proti spoločnosti V., s. r. o. (ďalej len „žalovaný“ alebo „žalovaný v 1. rade“), o zaplatenie sumy 101 500 Sk (3 369,18 €)

s príslušenstvom a po zmene žaloby o zaplatenie sumy 106 575 Sk (3 537,64 €) s príslušenstvom.

Rozsudkom z 10. júna 1998 okresný súd vyhovel žalobe sťažovateľa a zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 106 575 Sk (3 537,64 €) so 17,6 % úrokom z omeškania od 21. júla 1996 až do zaplatenia a trovy konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 Co 483/1999 z 13. októbra 1999 zrušil rozsudok okresného súdu z 10. júna 1998 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ podaním z 12. decembra 2003 rozšíril žalobu o ďalšieho žalovaného spoločnosť D., spol. s r. o. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“).

Sťažovateľ uviedol, že „Po vrátení spisu Okresnému súdu..., prvostupňový súd riadne nekonal, bol nečinný a nekonal vo veci viac ako dva roky, keď prvý procesný úkon po vrátení veci na ďalšie konanie vykonal až dňa 04. 12. 2003, kedy sa konalo pojednávanie vo veci... Sťažovateľ podaním zo dňa 12. 12. 2003 navrhol, aby... pristúpil do konania ďalší účastník na strane žalovaného, a to spoločnosť D., spol. s r. o...“

Podaním zo dňa 10. 11. 2004 žiadal sťažovateľ Okresný súd... o vytýčenie termínu pojednávania, a to z dôvodu, že od zaslania návrhu na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania, sťažovateľ neobdržal od konajúceho súdu žiadnu korešpondenciu (po dobu takmer 11 mesiacoch od zaslania vyššie uvedeného návrhu sťažovateľa).

Okresný súd... listom zo dňa 29. 11. 2004 oznámil právnenému zástupcovi sťažovateľa, že dňa 01. 09. 2004 došlo vo veci k zmene zákonného sudcu a vyzval ho na doplnenie návrhu na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania a na doručenia doplneného návrhu ďalšiemu účastníkovi konania na strane žalovaného. Sťažovateľ na základe výzvy súdu doplnil podaním zo dňa 10. 12. 2004 návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného. Uznesením zo dňa 28. 12. 2004... Okresný súd... pripustil do konania... žalovaného v 2/rade...“.

Okresný súd druhýkrát vo veci rozhodol rozsudkom z 25. apríla 2005, ktorým uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 53 287,50 Sk (1 768,82 €) so 17,6 % úrokom z omeškania od 21. júla 1996 do zaplataenia, žalobu vo zvyšku a proti žalovanému v 1. rade zamietol a žiadnemu účastníkovi konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

Na odvolanie sťažovateľa i žalovaného v 2. rade bol spis predložený krajskému súdu, ktorý ho bez meritórneho rozhodnutia o odvolaniach vrátil okresnému súdu 31. júla 2006 na jeho doplnenie v časti chýbajúceho rozhodnutia o trovách konania vo vzťahu sťažovateľa k žalovanému v 1. rade.

Okresný súd 30. januára 2007 „*t. z. takmer po 6 mesiacoch od vrátenia spisu odvolacím súdom*“ vydal dopĺňajúci rozsudok k svojmu rozsudku z 25. apríla 2005, ktorým rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému v 1. rade proti sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

O odvolaniach sťažovateľa a žalovaného v 2. rade proti rozsudku okresného súdu z 25. apríla 2005 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 75/2007 z 12. decembra 2007, ktorým rozsudok okresného súdu z 25. apríla 2005 potvrdil v jeho zamietajúcej časti a v časti výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, zmenil vo vyhovujúcej časti [vo výroku, ktorým bola žalovanému v 2. rade uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 53 287,50 Sk (1 768,82 €) so 17,6 % úrokom z omeškania od 21. júla 1996 do zaplataenia] tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalovaného v 1. rade a trov konania žalovaného v 2. rade.

Na základe sťažovateľom podaného dovolania proti rozsudku krajského súdu z 12. decembra 2007, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) doručené 23. apríla 2008, najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 113/2008 z 29. apríla 2010 zrušil rozsudok krajského súdu v časti dovolaním napadnutého zmeňujúceho výroku a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 211/2010 z 23. marca 2011 zrušil rozsudok okresného súdu z 25. apríla 2005 vo vyhovujúcej časti a v časti výroku o trovách konania vo vzťahu sťažovateľa a žalovaného v 2. rade a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K priebehu konania po vrátení veci okresnému súdu sťažovateľ uviedol: *„Dňa 29. 03. 2011 sa konalo pojednávanie na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši. Konanie bolo odročené na... 19. 04. 2012 za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci.“*

Ústavný súd dožiadaním okresného súdu 2. mája 2012 zistil, že okresný súd vo veci tretíkrát rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C 123/2010 z 19. apríla 2012 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ namietal, že okresný súd *„vo veci sa riadne nekoná, čím dochádza k porušovaniu práva na spravodlivý proces a neodôvodneným prietahom v konaní“*, a uviedol, že *„... predmetná právna vec nie je natoľko komplikovaná a náročná, aby mohla ospravedlniť prietahy v konaní okresného súdu... správanie sťažovateľa v preskúmvanej veci absolútne nezapríčiniło spôsobené prietahy v konaní... prietahy v konaní boli spôsobené postupom súdu...“*.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Konaním Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši vedeným pod sp. zn. 11C/150/1997 neskôr prevedené pod sp. zn. 10C/123/2010 bolo porušené základné právo Z. T... zakotvené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky... čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši v konaní vedenom pod sp. zn... 10C/123/2010 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z. T... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,- €... ktoré je Okresný súd v Liptovskom Mikuláši povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia Z. T., vo výške 323,40 €... na účet právneho zástupcu... do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 237/2012-13 zo 16. mája 2012 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd listom č. k. Spr 661/12-14 zo 6. júna 2012 a uviedol: „Návrh Z. T. proti V., s. r. o. Ž. na zaplatenie 101.500,- Sk s príslušenstvom bol doručený tunajšiemu súdu dňa 02. 10. 1997 a vec bola zapísaná pod sp. zn. 11C/150/1997 – pridelená sudcovi J. M. Nakoľko tento sa cítil byť vo veci zaujatý, spis bol dňa 15. 10. 1997 predložený Krajskému súdu v Žiline, ktorý vylúčil sudcu JUDr. J. M. a ďalších dvoch sudcov z prejednávania a rozhodovania veci. Následne bola táto pridelená podľa § 16 ods. 2 O. s. p. sudcovi JUDr. V. K., ktorý konal plynulo. Proti rozsudku vyhlásenému dňa 10. 06. 1998 bolo podané odvolanie, v dôsledku čoho bol spis dňa 04. 11. 1998 predložený Krajskému súdu v Žiline, ktorý uznesením 6Co/483/99-72 zo dňa 13. októbra 1999 zrušil rozsudok okresného súdu – spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 01. 06. 2000.

Sudca JUDr. V. K. bol od augusta 2000 dlhodobo práceneschopný a následku ku dňu 28. 02. 2001 prestal byť sudcom tunajšieho súdu z dôvodu odchodu do starobného dôchodku. Uvedená vec bola preto pridelená sudkyňi JUDr. B. M., ktorá však prvý úkon vo veci vykonala až dňa 19. 11. 2002, keď požiadala o vyhotovenie výpisu z obchodného registra a ďalší úkon bol vykonaný až 13. 11. 2003, kedy sudkyňa určila termín pojednávania na deň 04. 12. 2003. Pojednávanie sa 04. 12. 2003 síce uskutočnilo, ale bolo odročené na neurčito. Ďalšie úkony sudkyňa JUDr. B. M. v tejto veci nevykonávala, pričom dňom 07. 02. 2004 odišla do starobného dôchodku a v súvislosti s tým požiadala o prerušenie výkonu funkcie sudcu.

V prvom štvrtroku 2004 z tunajšieho súdu odišli spolu traja sudcovia (okrem JUDr. B. M., ešte JUDr. J. M. a Mgr. L. T.) takže došlo k zníženiu počtu sudcov z 10 na 7. Pri tomto stave nebolo možné zvládnuť priebežne vybavovanie všetkých vecí, zvlášť keď po odchádzajúcich sudcoch ostalo množstvo nevybavených vecí. V rámci prerozdelenia spisov

po uvedených sudcoch, bola táto vec pridelená sudkyňi B. K., ktorá vo veci začala konať dňa 29. 11. 2004 a odvtedy plynulo konala až do rozhodnutia vo veci rozsudkom 11C/150/1997-135 zo dňa 25. 04. 2005; voči tomuto podali odvolanie navrhovateľ aj odporca, pričom spis bol predložený Krajskému súdu v Žiline dňa 10. 10. 2005. Krajský súd vrátil tento spis tunajšiemu súdu prvýkrát 09. 01. 2007, za účelom vydania doplnacieho rozsudku ohľadne výroku o trovách konania – sudkyňa B. K. vo veci ihneď nariadila pojednávanie na deň 30. 01. 2007 a po vydaní doplnacieho rozsudku 09. 03. 2007 bol spis opäť predložený Krajskému súdu v Žiline dňa 10. 10. 2005. Krajský súd rozhodol rozsudkom 7Co/75/2007-205 zo dňa 12. 12. 2007, pričom spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 25. 03. 2008 – tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 07. 04. 2008.

Dňa 23. 04. 2008 navrhovateľ podal proti tomuto rozsudku dovolanie – v dôsledku čoho bol dňa 02. 06. 2008 spis predložený Najvyššiemu súdu SR, ktorý rozhodol uznesením 3Cdo/113/2008 zo dňa 29. 04. 2010 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil (spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 07. 06. 2010). V čase vrátenie spisu z Najvyššieho súdu SR už ani B. K. nebola sudkyňou tunajšieho súdu (ku dňu 13. 02. 2010 sa vzdala výkonu funkcie sudcu z dôvodu odchodu do starobného dôchodku). Spis bol pridelený sudkyňi JUDr. E. U., ktorá vec zreferovala a spis bol dňa 29. 07. 2010 predložený Krajskému súdu v Žiline. Tento rozhodol uznesením 7Co 211/2010 zo dňa 23. 03. 2011 tak, že zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie – spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 30. 09. 2011. Vo veci ďalšie úkony vykonávala sudkyňa JUDr. E. U., ktorá nariadila vo veci pojednávanie na deň 29. 03. 2012; toto pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 19. 04. 2012. Navrhovateľ podal odvolanie, ktoré bolo súdu doručené dňa 10. 05. 2012. Súd následne vykonal úkony spojené s podaním odvolania a po uplynutí lehôt na vyjadrenie k odvolaniu bude spis predložený Krajskému súdu v Žiline.

Z uvedeného potom vyplýva, že tunajší súd nekonal plynulo od júla 2000 do novembra 2003 (vtedy bolo nariadené pojednávanie na deň 04. 12. 2003). Pokiaľ sa nevykonávali úkony od januára 2004 do novembra 2004, nečinnosť bola zavinená nedostatočným obsadením tunajšieho súdu, keď nebolo možné bez konať bez prieťahov vo všetkých veciach, ktoré boli sudcom pridelené. Inak tunajší súd vo veci konal plynulo v primeraných lehotách. Na dĺžku konania má vplyv aj doba, po ktorú prebiehalo vo veci odvolacie konania a neskôr dovolacie konanie.“

Okresný súd listom č. k. Spr 661/12-14 zo 6. júna 2012 a právny zástupca sťažovateľa listom z 13. júna 2012 oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od neho očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza

zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet konania, ktorým je nárok na vrátenie peňažného vkladu pri stávke, nie je možné napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nie je právne zložitá.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ, ktorý je účastníkom posudzovaného konania ako navrhovateľ, prispel k zbytočným prietáhom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Priebeh konania zistený ústavným súdom z vyžiadaného spisu okresného súdu zodpovedá chronológii úkonov tak, ako boli opísané jednak v sťažnosti sťažovateľa, ako aj vo vyjadrení okresného súdu.

Z uvedeného vyplýva, že posudzované konanie začalo 2. októbra 1997 podaním návrhu sťažovateľom, pričom konanie vo veci doteraz nie je ukončené.

Okresný súd v podstatnej časti konania trvajúceho toho času viac ako 14 rokov rozhodol prvýkrát rozsudkom z 10. júna 1998, ktorý bol zrušený uznesením odvolacieho súdu z 13. októbra 1999 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Druhýkrát rozhodol okresný súd rozsudkom z 25. apríla 2004, ktorý po zrušení prvého rozhodnutia odvolacieho súdu z 12. decembra 2007 v dovolacom konaní (rozhodnutím dovolacieho súdu z 29. apríla 2010) bol ďalším rozhodnutím odvolacieho súdu z 23. marca 2011 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Tretíkrát rozhodol okresný súd rozsudkom z 19. apríla 2012. Rozsudok bol napadnutý odvolaním sťažovateľa a spis dosiaľ nebol predložený odvolaciemu súdu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania v trvaní viac ako 14 rokov a vzhľadom na zjavnú neefektívnosť činnosti okresného súdu, ktorého rozsudky boli opakovane zrušené odvolacím súdom, je na mieste aj bez podrobnejšieho hodnotenia jednotlivých úkonov okresného súdu konštatovať, že posudzované konanie ako celok charakterizujú prietahy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 150/1997, neskôr vedenom pod sp. zn. 10 C 123/2010, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva, najmä na doterajšiu dĺžku súdneho konania v trvaní viac ako 14 rokov a hodnotu sporu, ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 3 300 €, ktoré je okresný súd povinný mu zaplatiť.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (prevzatie a príprava zastupovania, podanie sťažnosti). Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 1/6 z výpočtového základu, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 127,16 € a 7,63 € režijný paušál, teda spolu za dva úkony 269,58 € spolu s 20 % daňou z pridanej hodnoty spolu 323,40 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2012